

Kitab Daniel – Nomer Rong Puluh

Daniel lan Wahyu: Nyingkap Anyaman Profetik Bab Wungu lan Tumbangé Karajan-karajan

Jeff Pippenger

2023-12-15

Suster White asring mratelakaké bilih piwulang-piwulang kenabian ingkang kedah dipunmangertosi punika kagambaraken lumantar mungguh lan ambrukipun karajan-karajan.

“Saka munggah lan rubhipun bangsa-bangsa kados ingkang dipun cethakaken wonten ing kitab Daniel lan Kitab Wahyu, kita kedah sinau sepinten boten ajinipun kamulyan lahiriah lan kadonyan kemawon. Babil, kanthi sakathahing kakiyatan lan kaluhuranipun, ingkang boten nate malih kasawang déning jagad kita wiwit wekdal punika,—kakiyatan lan kaluhuran ingkang tumrapping tiyang-tiyang ing jaman punika katingal mekaten tetep lan langgengipun,—sampun sirna kanthi saèstu! Kados ‘kembang suket,’ punika sampun pejah. Yakobus 1:10. Mekaten ugi karusakanipun karajan Medo-Persia, lan karajan-karajan Yunani saha Rum. Lan mekaten ugi sirnanipun sadaya prekawis ingkang boten ndarbeni Allah minangka dhasaripun. Namung punika ingkang kaiket kaliyan karsa-Nipun, lan nglairaken watak-Nipun, ingkang saged lestari. Prinsip-prinsip-Nipun punika satunggaling prekawis ingkang jejeg lan ajeg piyambak ingkang dipun mangertosi déning jagad kita.” Nabi-nabi lan Para Raja, 548.

“Muncul lan tumbangé” karajan-karajan sing kaandharaké ana ing kitab Daniel lan Wahyu iku dadi titik pusaté pendekatan sing bener tumrap panyinaon nubuat. Tumbangé Babil ditipèkaké déning tumbangé Babelé Nimrod ing Purwaning Dumadi bab sewelas. Banjur ana ing Daniel bab lima, Babil ambruk maneh. Riwayaté kapapaan nalika munggah marang kakuwasan ing taun 538, lan tumbangé sawisé iku ing taun 1798, uga dadi tipé tumrap tumbangé Babil sing pungkasan, awit kakuwasan kapapaan iku miturut nubuat yaiku Babil kasukman. Kapapaan ambruk ing taun 1798, lan Wahyu bab wolulas njlentrehaké tumbangé sing pungkasan. Ana ing Daniel bab sewelas, ayat patang puluh lima, kapapaan, sing ana ing kono diwakili minangka ratu saka lor, tekan pungkasané tanpa ana siji waé sing nulungi. Iki kelakon nalika mangsa kasempatan sih-rahmat katutup, awit ayat patang puluh lima saka bab sewelas lan ayat siji saka bab rolas makili riwayat sing padha.

Lan dhèwèké bakal ngedegaké kémah-kémah kratoné ana ing antarané segara-segara, ing gunung suci kang mulya; nanging dhèwèké bakal tekan ing pungkasané, lan ora ana wong siji waé kang bakal nulungi dhèwèké. Lan ing wektu iku Mikhaèl bakal jumeneng, pangéran agung kang jumeneng kanggo para anaké bangsamu; lan bakal ana mangsa kasangsaran, kang kaya mangkono durung tau ana wiwit ana bangsa tekan wektu iku uga; lan ing wektu iku bangsamu bakal kapitulungan, yaiku saben wong kang ketemun katulis ana ing kitab. Daniel 11:45, 12:1.

Pesening malaékat kapindho iku katata adhedhasar kasunyatan manawa Babul wis ambruk kaping pindho. Babul harfiah, kang kaawakaké déning Nimrod lan Belsyazar, ambruk kaping pindho, lan Babul rohani ambruk ing taun 1798, lan mengkonon maneh nalika mangsa panggawéné sih-rahmat tumrap manungsa katutup.

Banjur ana malaékat liyané mèlu rawuh, pangandikané: “Babil iku wus rubuh, wus rubuh, kutha gedhé iku, awit dhèwèké wis gawé sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning jinahe.” Wahyu 14:8.

Pangulangan bab rubuhe Babilon ing malaékat kapindho maringi dhasar pambenaran profetik kanggo ngenali manawa panggandhenganing tembung-tembung lan ukara-ukara ing sajroning Kitab Suci iku minangka pralambang saka pesen gabungan malaékat kapindho lan Panguwuh Tengah Wengi. Iku uga njunjung dhuwur prinsip kang wis diidentifikasi déning Sister White, ngenani bilih panaliten bab wangsit dhedhasar munggah lan rubuhe karajan-karajan kang kawewakili ana ing kitab Daniel lan Wahyu. Iku njlentrehake gagasan manawa, supaya mangertos rubuhe Babilon, murid wangsit kudu nggabungake kabèh rubuhe Babilon, “line upon line,” kanggo netepake pesen profetik kang bener bab rubuhing Babilon kang pungkasan.

Tibane Babil kaping pindho ing warta malaékat kapindho iku adhedhasar paugeran kenabian kang netepake yèn kayekten iku diteguhaké lumantar paseksèné rong seksi. Kapindhoné tibane Babil ing sajroning warta iku nggambaraké metodologi kenabian kang ing Kitab Suci katandhani minangka udan pungkasan. Metodologi suci iku, yaiku udan pungkasan, minangka penerapan anggoné nglumpukaké manéka warna larik ramalan bebarengan, “larik ing ndhuwur larik.” Nalika metodologi iku dipigunakaké déning siswa ramalan, metodologi mau netepaké “warta” udan pungkasan. Warta udan pungkasan kang diteguhaké lumantar penerapan metodologi suci iku, sabanjuré diproklamasèkaké ing sajarah-sajarah kenabian kang kaimpun saka malaékat kapindho lan Panguwuh Tengah Wengi. Mangkono iku bener ana ing sajarah gerakan malaékat kapisan, lan mangkono uga bener ing jaman saiki, ing sajarah gerakan malaékat katelu.

Bab papat lan lima saka kitab Daniel nggambarake garis sajarah kang nyakup munggah lan wiwitaning Babil, kang diwakili déning Nebukadnésar ing bab papat, lan banjur ambruk lan pungkasaning Babil, kang diwakili déning Belsyazar ing bab lima. Bebarengan, kaloroné ngasilake satunggaling garis kenabian. Garis kenabian kang diasilake déning loro bab mau kudu dilandhesake ing sadhuwuring Daniel bab siji nganti telu, supaya netepake piwulang udan pungkasan.

Rong bab iku nyarujuki rubuhipun lan wungu malhipun Nebukadnésar lan rubuhipun sarta karusakanipun Bèlshatsar, lan marga saka iku uga nyarujuki rubuhipun Babil ing wiwitan lan pungkasaning garis. Garis wangsit ingkang kawangun déning rong bab punika kasusun adhedhasar Babil ingkang rubuh, wungu, lajeng rubuh malih. Kasunyatan punika piyambak sampun nedahaken bilih rong bab punika makili piwelingipun malaékat kaping kalih. Rong bab punika makili sajarahing kéwan bumi saking Wahyu tigang welas, lan ing sajarah punika

piwelingipun malaékat kaping kalih lan Pambengoking Tengah Wengi kapratelakaken kaping kalih.

Mulané, sadurungé kita miwiti ngrembag bab papat lan lima saka Kitab Daniel, kita bakal nemtokaké metodologi suci kang dadi udan pungkasan, banjur kanthi migunakaké metodologi iku kita bakal nemtokaké pawarta saka udan pungkasan.

Tenger pratandha kang wigati ing sajarah malaékat kapisan lan kapindho yaiku metodologi kang kaawakili déning pranatan-pranatan William Miller bab panafsiran wangsit. Pranatan-pranatan mau dienggo déning manungsa kanggo ngidentifikasi pekabaran Tangi Tengah Wengi, lan pekabaran iku yaiku pekabaran udan pungkasan tumrap sajarah iku. Tenger pratandha kang wigati ing sajarah malaékat katelu yaiku metodologi kang kaawakili minangka “Kunci-Kunci Kenabian”. Pranatan-pranatan mau kudu dienggo bebarengan karo pranatan-pranatan William Miller kanggo ngidentifikasi pekabaran Tangi Tengah Wengi ing sajarah kita saiki, lan pekabaran kang saiki lagi ditegakaké déning pranatan-pranatan mau yaiku pekabaran udan pungkasan ing dina-dina wekasan. Pranatan-pranatan Miller nglambangaké udan wiwitan ing sajarah kenabian saka kéwan bumi, lan pranatan-pranatan mau kang digandhèngaké karo “Kunci-Kunci Kenabian” nglambangaké udan pungkasan ing sajarah kenabian saka kéwan bumi.

Udan pungkasan iku minangka metodologi kang dipigunakaké kanggo ngasilaké pekabaran. Ana wong-wong kang katipu merga padha ngupaya pengalaman udan pungkasan, tanpa luwih dhisik ngupaya pekabaran kang ngasilaké pengalaman mau. Gréja-gréja Pentakostal ing agama Kristen minangka tuladha cetha saka panyasaran iku. Jinis pituduh kang luput kang padha iku uga tinemu tumrap wong-wong kang satemené ngupaya pekabaran udan pungkasan, nanging padha nampik ngupaya metodologi kang ngenali lan netepaké pekabaran udan pungkasan. Tanpa metodologi kang bener, pekabaran kang bener ora bisa diidhèntifikasi. Tanpa pekabaran kang bener, pengalaman kang bener iku mokal.

Makna saka kasunyatan Kitab Suci iki ora dingertèni déning akèh wong, awit wong-wong mau durung tau nimbang kamungkinan yèn ana siji cara sing bener kanggo nyinau Kitab Suci, lan yèn ana akèh cara sing kliru kanggo nyinau Kitab Suci. Cara sing kliru kanggo nyinau Kitab Suci, yaiku sing adoh luwih kerep dipilih, yaiku masrahaké kapercayan marang panemuné wong liya bab apa sing diwulangaké déning Kitab Suci. Iki dadi prakara sing mangkono lumrah ana ing antarané manungsa, nganti saben gréja ngatur sawijining sistem kanggo nanggulangi kabutuhan semu saka para pasamuwané. Kabutuhan semu iku banjur ngasilaké pakaryan palsu, yaiku netepaké sawijining sistem pamingpin sing dianggep minangka para ahli rohani ing pangerten Kitab Suci, kang bakal nuntun kanthi bener pangertené para pasamuwan sing durung katrènan. Kitab Suci pancèn nyebutaké sawijining sistem sing tumata banget kanggo tatanan gréja, kang nyakup para pinituwa, para nabi, lan para guru, nanging Kitab Suci ora naté ndhukung karusakaning tatanan gréja sing ngasilaké sawijining sistem pamingpin sing wis ditahbisaké kanggo netepaké apa sing bener lan apa sing dudu bebener, lan sawisé iku, sapa sing bidat lan sapa sing dudu bidat.

Sinaua supaya kowe kabukti sarujuk ana ing ngarsané Gusti Allah, dadi sawijining buruh kang ora perlu isin, kang mretelakaké tembunging kayektèn kanthi bener. 2 Timotius 2:15.

Pimpinan pasamuwan kudu paring pitutur, menahi teguran, mulang, lan njaga supaya waspada marang piwulang-piwulang palsu lan wong-wong kang nyebarake piwulang palsu iku, nanging saben kita kudu “sinau supaya” awake dhewe “kabukti kaparengaké déning Allah,” kanthi “mbagekake tembunging kayekten kanthi bener.” Kanggo nindakake mangkono, kita kudu mangerteni metodologi kang diidentifikasi déning Kitab Suci minangka cara kang bener kanggo mbagekake tembunging kayekten kanthi bener. Kitab Yesaya ngaturake prakara-prakara iki ing sajroning konteks udan pungkasan, mula saka kono kita bakal miwiti.

Ing dina iku Pangéran kanthi pedhang-Né kang landhep, gedhé, lan rosa bakal ngukum Lewiatan, ula kang mleset; ya iku Lewiatan, ula kang meli-meli; lan Panjenengané bakal nyédani naga kang ana ing segara. Ing dina iku padha ngidungana marang dheweke, “Kebon anggur saka anggur abang.” Aku iki Pangéran kang ngreksa; Aku bakal nyirami saben wayah; supaya aja ana sing ngrusak, Aku bakal njaga iku rina lan wengi. Bebendu ora ana ing Aku; sapa ta kang bakal masang eri lan grambulan nglawan Aku ana ing perang? Mesthi Aku bakal nerobos ing antarané, Aku bakal ngobong kabèh bebarengan. Utawa karebèn wong mau nyekel kasekten-Ku, supaya dhèwèké bisa damai karo Aku; lan dhèwèké bakal damai karo Aku. Panjenengané bakal ndadèkaké wong-wong kang asalé saka Yakub padha oyod; Israèl bakal mekar lan metu tunas, lan ngebaki lumahing jagad kanthi woh. Apa Panjenengané wus nggebug dheweke kaya Panjenengané nggebug wong-wong kang nggebug dheweke? Utawa apa dhèwèké dipatèni manut pambantaiané wong-wong kang dipatèni déning dheweke? Kanthi ukuran, nalika iku wiwit metu, Paduka bakal ngadhepi iku; Panjenengané nahan angin-Né kang atos ing dina angin wetan. Mulané, kanthi iki pialané Yakub bakal disucekaké; lan iki kabèh wohé, yaiku ngilangaké dosané; nalika dhèwèké ndadèkaké kabèh watu mesbèh kaya watu kapur kang diremuk dadi pepes, wit-witan pangurbanan lan reca-reca ora bakal ngadeg manèh. Nanging kutha kang dikubengi beteng bakal dadi suwung, lan papan padunungan bakal ditinggal, lan kari kaya ara-ara samun; ana ing kono pedhèt bakal mangan, ana ing kono bakal turu, lan ngentèkaké pang-pangé. Nalika pang-pangé wus garing, bakal dipatèni lan dipedhoti; para wanita teka lan ngobong iku; awit iku sawijining bangsa kang ora duwé pangerten; mulané Panjenengané kang nitahaké wong-wong mau ora bakal welas marang wong-wong mau, lan Panjenengané kang mbentuk wong-wong mau ora bakal maringi sih marang wong-wong mau. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn Pangéran bakal nglèthèk wiwit saka saluran kali gedhé nganti tekan lepen Mesir, lan kowé bakal diklumpukaké siji-siji, hé para anak Israèl. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn kalasangka gedhé bakal diunekaké, lan wong-wong kang meh tiwas ing tanah Asyur, lan para buwangan ing tanah Mesir, bakal teka lan padha nyembah marang Pangéran ing gunung suci ing Yérusalèm. Yesaya 27:1-13.

Ing artikel-artikel sadurungé, kita wis bola-bali ngrembag bab “panji” kang diunggahaké kanggo nimbali anak-anaké Allah liyané metu saka Babil. Ayat pungkasan saka Yesaya bab

rong puluh pitu ngrembag pakaryané panji iku nalika ngandika, “kalasangka gedhé bakal diunekaké, lan wong-wong kang wus meh nemoni karusakan ing tanah Asyur bakal padha teka.” Asyur iku sawijining pralambang Babil ing jaman wekasan, lan wong-wong kang krungu piweling supaya metu saka Babil ing ayat iku, padha teka lan nyembah bebarengan karo wong-wong kang dipralambangaké minangka satus patang puluh papat ewu, kang miturut pratandha kenabian mapan ing “gunung suci ing Yerusalem.”

Ayat punika ngandika, “lan bakal kelakon ing dina punika.” “Dina punika,” inggih punika dinten nalika swanten kaping kalih saking Wahyu pasal wolulas nimbali para putra-putra Allah sanèsipun medal saking Babilon, dados latar tumrap sadaya pasal punika. Swanten kaping kalih saking Wahyu pasal wolulas, sesambat nalika angger-angger Minggu kaleksanan, nalika wanita tuna susila saking Tirus dipun élingi.

Lan aku krungu swara liyané saka swarga, pangandikané, Metua saka ing antarané dhèwèké, he para umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nampani bagéan saka dosa-dosané, lan supaya kowé aja kataman paukuman-paukumané. Awit dosa-dosané wus tekan ing swarga, lan Gusti Allah wus ngèngeti piala-pialané. Wahyu 18:4, 5.

Yesaya bab kaping rong puluh pitu diwiwiti kanthi netepake dina sing padha kaya kang dadi pungkasaning bab iki, nalika ngandika, “Ing dina iku Pangeran Yehuwah kanthi pedhangé kang landhep, gedhé, lan rosa bakal ngukum Lewiatan, ula kang mlayu kanthi rikat, iya Lewiatan, ula kang meliwer-liwer; lan Panjenengané bakal nyembeleh naga kang ana ing segara.”

Nalika paugeran Minggu ditetepake, paukuman eksekutif Allah, sing mbales miturut kabeneran, wiwit tumiba marang karajan-karajan naga (Perserikatan Bangsa-Bangsa), kéwan galak (kapapaan) lan nabi palsu (Amérika Sarékat). Nalika paugeran Minggu ditetepake, nabi palsu katumbang minangka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci, lan murtad nasional ngasilake karusakan nasional. Paugeran Minggu iku panggonan wiwitaning paukuman-paukuman eksekutif Allah tumiba marang naga, yaiku Iblis (lan karajané ing bumi digambarake minangka naga), kéwan galak lan nabi palsu. Iku paukuman sing lumaku saya tambah abot, kang diwiwiti nalika paugeran Minggu. Wiwitan lan pungkasaning pasal kaping rong puluh pitu kitab Yesaya iku paugeran Minggu, lan pasal iku nglambangake prakara-prakara tartamtu sing gegandhengan langsung karo sajarah kang nuntun marang lan sing lumaku sawisé paugeran Minggu.

Kita sami nimbang bab kaping pitulikur, awit bab punika netepaken latar kenabian tumrap bab kaping wolulikur lan kaping selangkung. Ing bab-bab punika kita badhe manggihi tegesipun udan pungkasan minangka satunggaling metodologi, ingkang badhe ngidinaken kita mangertos wigatinipun nempelaken bab kaping sekawan lan kaping gangsal saking Daniel ing inggilipun bab kaping setunggal dumugi kaping tiga saking Daniel. Sasampunipun Yesaya bab kaping pitulikur nandhesaken wiwitaning paukuman ingkang lumampah kanthi maju tumrap karajaning naga, piyambakipun nyerat bilih ing mangsa wekdal punika, umatipun Allah dipun dhawuhi “ngidung marang dheweke.” Ngidung

marang sinten?

Wangsulan tumrap pitakonan marang sapa tembang iku kudu dipuntembangaké kapacak ing irah-irahané tembang kasebut, awit wong-wong mau kudu nembangaké “kebon anggur abang, kang dipunjagi déning Pangéran.” Carita bab kebon anggur iku minangka caritané umat Allah, lan prakara iku kapisan kasebat déning Yesaya ing bab lima.

Saiki aku bakal ngidungaké marang Kekasihku lagu bab Kekasihku ngenani kebon angguré. Kekasihku kagungan kebon anggur ana ing sawijining punthuk kang subur banget: lan Panjenengané ngubengi iku nganggo pager, lan mbuwangi watu-watu saka ing kono, lan nanduri karo wit anggur pilihan, lan yasa menara ana ing tengahé, sarta uga damel pameseran anggur ana ing kono: lan Panjenengané ngarep-arep supaya iku ngasilaké anggur, nanging malah ngasilaké anggur galak. Lan saiki, hé para pendhudhuk Yerusalem, lan para wong Yehuda, mugè karsaa ngadili antaraning Aku lan kebon anggur-Ku. Apa manèh kang bisa katindakaké kanggo kebon anggur-Ku, kang durung Sun tindakaké ana ing kono? yagéne, nalika Aku ngarep-arep supaya iku ngasilaké anggur, malah ngasilaké anggur galak? Lan saiki, mara; Aku bakal ngandhani kowé apa kang bakal Sun tindakaké marang kebon anggur-Ku: Aku bakal nyingkiraké pageré, temah bakal katelèn; lan ngrubuhaké temboké, temah bakal kakinjak-injak: Lan Aku bakal ndadèkaké iku ara-ara; iku ora bakal dipruning, utawa dicangkuli; nanging eri-eri lan semak duri bakal thukul ana ing kono: Aku uga bakal dhawuh marang mega-mega supaya ora ngeculaké udan marang iku. Awit kebon angguré Pangeran Yehuwah sarwa dumadi iku yaiku brayat Israel, lan para wong Yehuda iku tetanduran kang ndadèkaké renaning penggalihé: lan Panjenengané ngentèni kaadilan, nanging lah tumindak nindhès; ngentèni kabeneran, nanging lah swaraning panguwuh. Yesaya 5:1-5.

Ing sajarah krisis angger-angger dina Minggu, umaté Gusti Allah kudu ngidungaké kidhung bab pakebonan anggur marang umaté Gusti Allah, amarga kidhung iku ngandika, “Lan saiki, hé para wong sing manggon ana ing Yérusalèm, lan para wong Yéhuda, mugè karsaa ngadili antaraning Aku lan pakebonan anggur-Ku.” Kidung bab pakebonan anggur iku yaiku kidhung sing nandhani diliwatiné sawijining umat prajanjian biyèn, nalika Gusti Allah lumebu ing prajanjian karo wong-wong sing miturut pangandikané Pétrus, “biyèn dudu umat, nanging saiki dadi umaté Gusti Allah.” Kidung iku nandhani yèn ora ana udan sing tumiba ing pakebonan anggur iku, mula uga nandhani pakaryané Élia sing rawuh ing mangsa wektu iku, lan mung dhèwèké piyambak sing bisa ndhatangaké udan sajroning wektu iku. Kita ngerti yèn kidhung iku ngenani diliwatiné sawijining umat prajanjian, amarga kidhung bab pakebonan anggur iku tau diidungaké déning Kristus marang Israèl kuna, ing mangsa nalika Israèl kuna lagi diliwati, déné ing wektu sing padha Gusti Allah lagi lumebu ing prajanjian karo Israèl rohani.

Padha rungokna pasemon liyane: Ana sawijining bendarane omah, kang nandur kebon anggur, banjur dipageri ing sakubenge, lan nggali papan pameseran anggur ana ing njero, sarta yasa menara, banjur nyewakake marang para panggarap, lan lunga menyang nagara kang adoh. Nalika mangsa woh wus cedhak, banjur ngutus para abdine marang para panggarap iku, supaya padha nampa wohing kebon mau. Nanging para panggarap mau

nyekel para abdine, sing siji digebugi, sing sijine dipateni, lan sing sijine dirajam watu. Maneh, dheweke ngutus abdi-abdi liyane, luwih akeh tinimbang sing kapisan; lan marang wong-wong mau padha ditindaki mangkono uga. Nanging ing pungkasaning kabeh, dheweke ngutus putrane marang wong-wong mau, pangandikane, Wong-wong iku mesthi bakal ngajèni marang putraku. Nanging nalika para panggarap weruh putra iku, padha guneman ing antarané dhewe, Iki ahli warisé; ayo, padha dipatèni, lan warisané padha direbut. Banjur putra iku dicekel, dibuwang metu saka kebon anggur, lan dipatèni. Mulané, manawa bendara kebon anggur iku rawuh, apa kang bakal ditindakaké marang para panggarap iku? Wong-wong mau padha matur marang Panjenengané, Wong-wong ala iku mesthi bakal dipatèni kanthi nistha, lan kebon angguré bakal disewakaké marang para panggarap liyane, kang bakal nyaosaké wohé marang dheweke ing mangsané. Gusti Yésus banjur ngandika marang wong-wong mau, Apa kowé durung tau maca ana ing Kitab Suci, Watu kang dibuwang déning para tukang yasa, iku uga kang dadi watu pojoking utama: iku peprating Pangéran, lan iku nggumunaké ana ing paningal kita? Mulané Aku pitutur marang kowé, Kratoning Allah bakal dijupuk saka kowé, lan bakal diparingaké marang sawijining bangsa kang ngasilaké wohé. Lan sapa waé kang tiba nempuh watu iki bakal remuk; nanging sapa waé kang katiban watu iki, wong iku bakal digiling dadi bubuk. Lan nalika para imam kepala lan wong-wong Farisi krungu pasemon-pasemoné, padha mangertèni manawa Panjenengané ngandika bab wong-wong mau. Matius 21:33-45.

Nalika Gusti Yesus ngidungaké kidung bab pakebon anggur kagunganing Allah marang Israèl jaman kuna, wong-wong mau katarik banget mlebu ing logika lan kakuwataning pawarta mau, saéngga nalika Gusti Yesus nyuwun pitakon marang wong-wong Yahudi sing remen mbantah, apa kang bakal ditindakaké déning Gustining pakebon anggur marang wong-wong sing matèni Sang Putra, wong-wong mau ora bisa ora maringi wangsulan kang bener, nalika padha matur, “Panjenengané bakal numpes wong-wong ala mau kanthi sangsara banget, lan bakal nyéwakaké pakebon angguré marang para panggarap liyané, kang bakal ngaturaké marang Panjenengané woh-wohané ing mangsané dhéwé-dhéwé.”

Gusti Yesus banjur enggal nambahake ayat liyane marang kidung mau, nalika Panjenengane ngidung bab watu sing katampik, lan nyarujukake wangsulan mau karo pada panutup nalika Panjenengane ngandika, “Mulané Aku pitutur marang kowé, Kratoning Allah bakal kapundhut saka kowé, lan bakal diparingaké marang sawijining bangsa sing ngasilaké woh-wohé. Lan sapa waé sing tiba ing watu iki bakal remuk: nanging tumrap sapa waé sing katibanan watu iki, wong iku bakal digiles nganti dadi bubuk.” Ukara “digiles nganti dadi bubuk” mau ngemu gema saka Yesaya bab rong puluh pitu, sing ndhawuhaké supaya “kabeh watu mesbèh dadi kaya watu kapur sing dipathah-pathah, lan wit-witan sesembahan sarta reca-reca ora bakal tetep ngadeg.” Kalorone iku minangka rujukan marang pakaryan panguripan rohani sing katindakaké déning Yosia, sing nglambangaké wong-wong ing dina-dina pungkasan sing nemokaké manèh “pitung kaping”, yaiku watu sandhungan sing ngremukaké wong-wong sing ora gelem nganggep iku aji.

Ing dina angger-angger Minggu, kaya sing dipratelakaké ing Yesaya bab rong puluh pitu, wong-wong sing “ing jaman biyèn dudu sawijining umat,” kudu ngidungaké kidung bab pakebon anggur kagungané Pangéran, yaiku anggur abang. Artikel-artikel iki wis asring netepaké yèn ora ana pesen katelu tanpa ana pesen kapisan lan kapindho. Angger-angger Minggu iku pesen katelu, lan dina angger-angger Minggu nyakup sajarah pesen kapisan lan kapindho. Ing Yesaya bab rong puluh pitu, angger-angger Minggu lagi nandhakaké mangsa sing dipralambangaké ing Daniel bab siji, banjur maneh ing Daniel bab siji nganti telu. Miturut makna kenabian, dina angger-angger Minggu ing bab rong puluh pitu lagi nandhakaké sajarah 11 September 2001, nalika pesen kapisan diparingi kakuwatan nganti tekan angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh.

Ing artikel sabanjuré, kita bakal nerusaké panimbangan kita bab kidung kang kudu diumandhangaké déning para tebusan ing wektu sing nuntun tumuju titik nalika sundel saka Roma bakal wiwit ngidungaké kidungé dhéwé.

Lan aku ndeleng, lah, ana Cempené Wedhus jumeneng ana ing gunung Sion, lan bebarengan karo Panjenengané ana satus patang puluh papat ewu wong, padha kagungan asmane Sang Rama kaserat ana ing bathuke. Lan aku krungu swara saka swarga, kaya swaraning banyu gedhé, lan kaya swaraning gludhug kang rosa banget; lan aku krungu swaraning para penabuh clempung padha nabuh clempunge. Lan padha ngidung kaya dene kidung anyar ana ing ngarsané dhampar, lan ana ing ngarsané para titah papat, sarta para pinituwa; lan ora ana wong siji waé kang bisa sinau marang kidung iku kajaba satus patang puluh papat ewu wong kang wus ditebus saka bumi. Iki wong-wong kang ora kacemaran déning para wanita; awit padha prawan. Iki wong-wong kang ndhèrèk Cempené Wedhus menyang ngendi waé Panjenengané tindak. Iki wong-wong kang wis ditebus saka antaraning manungsa, dadi woh kawitan kagem Gusti Allah lan kagem Cempené Wedhus. Lan ana ing cangkeme ora katemu cidra; awit padha tanpa cacad ana ing ngarsané dhamparé Gusti Allah. Wahyu 14:1–5.